



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Phosphorvs sive Ioannes Baptista nativitas, vita, mors

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Liber II Vita Ioannis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70001)

Virgo, puerque nouis ambo vos sidera seclis,
 Vos precor in tristi spargere nocte iubar.
 Si tot inerrantes sol pascit in æthere stellas:
 Fas sit, ut & terris Phosphorus alter eam,
 Et mihi lux propior celerem maturet Eoum,
 Non properet sol in Virgine lucis iter?
 Soligenis ubi virgo regit sacra fræna quadrigis;
 Ceu stimulis, radijs quos vibrat, urget equos.

LIBER II

VITA IOANNIS.

Elegia I.

Vbi Vox Ioannes nascitur, Vocis patres
 adhuc obmutescit.

IAm sterili (mirum) seges emicat aurea campo,
 Lactea cui sicco germine vena fluat,
 Cui mendax vteri spem sæpè iuuenta fefellit,
 Marcet in exsanguis mæsta senectæ gelu.
 Et ceu flos moriens animas expirat odoras:
 Exprimit extremas tristis Elisa preces,
 At quod non peperit sol tot vertentibus annis
 Id parit ad paucos luna nouena dies.
 Exhaustis ubi iam spes excidit vltima votis;
 Quam minimè speres, sera dat hora fidem.
 Nunc anus alba parens (coruo res rarior albo)
 Parua mora est, partu dulce leuabit onus.
 Germinat in florem defœtæ bruma senectæ,
 Cui gravidum seluet Cynthia nona sinum,
 Conscius interpretes Verbi, & Vox vltima priscis
 Varibus, ut Verbo sit tuba prima suo.
 Gratulor hoc equidem, valuisque attexo corollam:
 Deque sinu, & calatho liba, rosæque pluent,

En, ians

En, iam mœsta diu sterili de flore iuuentæ
 Gaudia maturâ fruge senecta parit.
 Antiquusque ignominia pudor, atque doloris,
 Fœdâ seges, partus gloria sera venit.
 Sed fons dulcè liquens quid nescio fundit amari.
 It dolor ut læto turbida vena toro.
 Scilicet infranant captiuam vincula linguam,
 Palpitat informi murmure iussa loqui.
 Florentesque toros tristi mors occupat umbrâ,
 Seu potius matæ mortis imago premit.
 Turpè quid obscuro pater ore remugit & infans
 Hæret, hiatque cauo vox quasi bruta specu?
 Nec potis exrundi moroso sermo palato;
 Nunc vbi vox verbi nata sonante domo est?
 Siccine iam natus puer (ô scelus!) ora parenti
 Inuidet, ut surdâ vinciat illa serâ?
 O pudeat gnatum, pudeat sine voce parentem!
 Lis sibi quàm discors! hic filer, ille sonat.
 Parce, quid obrurbas? nil tale quid ausus alumnus,
 Nec potuit, nedum crimina tanta velit.
 Qui filer hinc pater, ipse sibi sua noxa, vel error,
 Suppliciumque suum est, sed puer iste salus.
 Audio iucundos iam libera lingua triumphos,
 Plaudit iò, muto vox vbi nata sinu est.
 Nunc age iucundos pater, ô pater euge, triumphos
 Plaudè, puer dixit, nec mora, plaudis iò!
 Ludit in enodi iam libera lingua palato,
 Officiumque manus occupat apta loqui.
 Alternusque pari puer hinc, pater inde, susurro
 Fit chorus, at IESVS ipse Choragus erat.

Elegia 1.

**Nato iam Ioanne adhuc mutus
Zacharias.**

P Laude pater, gelidæ spes floret amœna senectæ,
 Certa venient diui gaudia, plaude pater.

Vox erat

Vox erat in cursu, tenuere silentia linguam.
 Lingua sub obscuro carcere vincita sedet.
 Quippe Deo, & puero qui credere nesciit error;
 Error, siue timor, vincula cœca dedit,
 Ille patri linguam strictis compescit habenis,
 Accuditque reis dura lupara labris.
 Exciderit dubito, spes omnis & aura labellis,
 Aura repercussos fingere docta sonos.
 Nona senescentem iam luna retexuit orbem,
 Quæ toties nasci visa sit, atque mori.
 Et vox frustrat adhuc elingui verba palato,
 Ac ferit os bruto murmura balba sono?
 Nascere magne puer; viduæ spes fera senectæ:
 Quot lunæ, tot & hæc sæcla doloris eunt.
 Nascere, quid tardas modo tam celer ille choragus,
 Qui crispas agili mobilis orbe pedes?
 Nascere iam tandem, nonæ post tædia lunæ,
 Opportuna nouam iam vocat hora diem.
 Numquid abortiuo stat cruda puerpera fœtu,
 Nec spem maturo germine fructus alit?
 Hinc mutus pater, inde parens applorat, & ardens
 Innuit ò flammæ ille, vel illa suas.
 Vris, & heu miseris tardas solaria canis,
 Quamque parens ægro corde meretur opem.
 Huc ades: ò quid abhuc te vis premit inuida claustris,
 Atque tenent vinculi nescia vincula pedes?
 Ruperis angusto luctantes carcere nodos,
 Rumpet & elingues libera lingua moras.
 Quid? necdum tremulis pater impulit ora labellis,
 Vox cui viua puer, candida sæcla canit?
 Si lyra pulchra puer; puero pater accinat infans,
 Ipse tacens puerum qui dedit esse lyram.

(a) Zacharias factus mutus quia Angelo credere
 noluit prolem promittenti.

Elegia

Elegia 3.

Ioannes puer & Zacharias.

ECHO AD IOANNEM.

Semper an ergo rudem frenabunt vincula linguam ?
 Nascere, & arcta piâ fræna recide manu.
 Nascere, quid seras partum suspendis in horas?
 Quis scit an è partu vox sititura tuo?
 Nasceris. ô felix ! mutæ decus ipse senectæ.
 Quod toties tellus orba, vel astra vouent,
 Vocalique parens nunc erudit ora palato,
 Atque recens nato dulce propinat aue.
 Mira fides ! gnatus, pater, ô pater, exeo, clamar.
 Eluctansque sinu, patris in ora ruit.
 Quaque ruit, teneris secat vnguibus oris habenas,
 Dux ego vox, inquit, me duce, discet loqui.
 Fare, quid ô turbas ? tali sere verba magistro,
 Nolo parens fileat, Vox cui gnatus erat.
 Audin' ? ambo pari conspirant corde susurros:
 Alternatque pares ille, vel ille sonos.
 Ipse parens puero, puer accinit ipse parenti,
 Alter iò plaudit, plaudit & alter iò.
 Vt sonat aura loquace repente voluta cauernâ,
 Æmula cui mimis adsonat aura petris,
 Alternosque refert reparabilis ordo susurros,
 Hinc vox, inde redux vocis imago specu.
 Sic bene si spectem (ni mens me fallit, & auris)
 Par hinc aurâ sonat, sed sine rupe sonat.
 Et vibrat, alternoque vibrans hinc inde flabello,
 Lingua sonora cauo ventilat ore sonum.
 Vox patris vna, puer salue, puer inclyte salue.
 Reddit aue concors vocis imago puer.
 Littera si qua sonum fors vna, vel altera mutat ;
 Esse patris salue pufio credit Aue,

Elegia

Omnia in natiuitate S. Ioannis exul-
tant, qui Christum nasciturum
denunciat.

Candida lux atro discussit nubila cælo.
 Ille venit puro qui secat igne diem.
 Natus iò pueri puer obses, & augur Eoi.
 Hic canit æternum quod vouet ille iubar.
 Non si mille tubis sua sidera verrat Olympus,
 Litteraue ex omni fulua fluat radio;
 Omnis & in virides linguas nunc induat arbor,
 Quot numerat syluis aura susurra comas;
 Haud queat æthra loqui, tellusue tot obsita linguis,
 Quæ puer hic festâ gaudia voce canit.
 Nuper vt exultim trepidâ plaudebar in aluo
 Paruulus, argurum ludere doctus opus:
 Hoc duce sic puero, fausto nunc omine mundus
 Aurea venturo numine sæcla canit.
 En, geniale iubar liquidas transfundit in auras
 Sol; vbi stat læto nata lucerna die.
 Nunc pecus omne thymo saturum, vel rore marino,
 Voluit inexpertos præta per alia choros.
 Gestit & herbosis lenis agnus, & agna viretis.
 Agnus iò Agni principis augur adest,
 Natus iò sacras qui fontibus auguret vndas.
 Id sonat argutis riuus, & amnis aquis.
 Siqua diu tristi silet obsita nocte cauerna,
 Accipit insuetum, seu petra clara, diem;
 Exsultantque humiles valles, montesque superbi,
 Altius atollunt læta per astra caput.
 Ille venit, planis qui molliat aspera campis,
 Ac æquum facili tramite libret iter.
 Auricomo de sole trahit noua caltha colorem,
 Lenè tremunt rubri pendula fila croci.
 Diues humus varijs intexit semina formis.
 Nascitur, æthereas qui seret vber opes,

Et Libanus placidis loquitur sua gaudia ventis,
 Cui viridi comit fronde corona caput.
 Gaudia purpureo rosa pandit amena labello,
 Et patulis narrat ver sua dona rosis.
 Natus. iò natus, sua cui manus indice signet,
 Dulce decus terris, quod noua sæcla uouent.
 Applaudit placido Zephyri leuis ala susurro;
 Æolysque sonant frondea regna tubis.
 Ludit, & alterno certantes pondere cedros,
 Vertit in umbrosos sylua canora choros.
 Accinit & resonis auræ caua filia saxis,
 Littoreoque redux murmurat vnda mari.
 Et quis non hylari plausu sonor excitat aures?
 Quis fileat, Verbo Vox vbi nata præit?
 Ut genuit tetrico tot mœsta silentia vultu
 Mundus; iò felix nunc tuba lata canet.

Elegia 5.

Ioannes in deserto adhuc puer, omnibus delicijs, sed cœlestibus circumfluit.

AD IOANNEM.

Desertis quocumque trahis vestigia campis,
 Quaque vocat teneros mater Elisa pedes;
 Sidereas circum proceres glomerare videres
 Agmina, perpetuis agmina nexa choris.
 Hic preno caput obsequio se sponte puella
 Subijcit, in puero fit Leo pané puer.
 Miris abit lustris lupus, & lupa raua latebris
 Cedit, & hinnulei mater inerma specu.
 Pardus & ipsa suis iam pardalis emigrat antris.
 Ponit & immanes tigris amica minas.
 Cerua simul sancto lac exprimit alma puella.
 In puero hic hinnum credidit esse suum.
 Denique frondosis Syriæ frondentis asylis,
 Alta quod antra præmunt, densa vel umbra tegit.

*Ms P.
 P. Joseph
 Anselmi*

Q Aduola

Aduolat, & molli pueri vestigia linguâ
 Prælambit, tenero fractus amore lupus.
 Inclinant & amœna suas palmeta coronas,
 Submittitque pari Cedrus honore caput.
 Omne caput fontes, amnes sua cornua tollunt:
 Prona sed vna suas Naiados vndat opes.
 Ima labrusca diu, caput exerit ardua cœlo,
 Et dulcis sterili vitæ racenus abit.
 Inque vvas hederæ stirps educat alma corymbos.
 Et rubet ignotis picta myrica rosis.
 Glandiferam pomus comes induit obuia quercum,
 Vlmus alit succis ebria poma suis.
 Quot numerat Crispos penna Zephyritide fluctus
 Æolus, aut tremulas ventilat aura comas.
 Et tot delicias legit hinc, legit inde puellus,
 Hic, vbi delicijs spes sibi nulla viret.
 Ne mihi quis puerum desertis credat arenis
 Degere, cui pauper laura sit aula specus.
 Si breue quid saxi magnus quo secubat, hospes,
 Temnis: at hoc ingens hospire crescet honos.
 Non ego prætulerim tali Salomonida, arces
 Spelæo, Superum quod chorus ales obit.
 Sol tot vt astra breui vidit radiare cauernâ:
 Rupe sub hac, paruum credidit esse polum.

Elegia 6.

**Ioannes Christum aqua Iordanis
perfundit.**

Nunc istis erit vsus aquis, quas voluit Iordan.
 Influet angustum lymphæ beata caput.
 Quantus honos! ibunt Nymphæ contingere Numen,
 Nymphæ, queis auro carior vnda fluet;
 Pulchrior & gemmis, nitido decor ibit in imbre,
 Purus vt attigerit candida membra liquor.
 Puluerens situs ergo Deo vestigia fuscet,
 Aut pingui domini planta fiat vncta luto?

Hic

Hic mera mundities, nitor ipse nitoris, & ipse
 Candor inest. & tu pura lauacra paras?
 Dic, quid agent castæ ripâ e Jordanide Nymphæ,
 Si niueo Christi corpore squallor abest?
 Nos potius putri queis vita sepulta lacunâ,
 Diluat albenti prouida Nymphâ manu.
 Nos siquidem miseros atro sub dente draconis,
 Turpibus incestat putida Lerna probris.
 Eia, nigros niueis Lymphis simul hos, simul illos
 Imbue, queis vitæ lymphida vena fluat.
 Mirabor nitidum turpi modo puluere pectus
 Laueris; Alpinas iam superare niues.
 Sed potius riguâ Christi caput impluc dextrâ,
 Sic iubet, i; facili iussa faceisse manu.
 Et si nullus erit squallor, tamen elue nullum.
 Inde decora mei forma nitoris erit.
 In caput hoc, si fons Jordanide depluet urnâ;
 Appluet in corpus riuus vbique solum,
 Quin etiam totum septemfluus ibit in orbem,
 Fons, sed inexhaustis qui satur vndat aquis.
 Non qui de Libano riguos decurrat in agros;
 Sed cui de cœlo lymphida vena salit.
 Ibit iò Jordan Nilo non parciôr amnis,
 Cui septem geminis gloria manat aquis.
 Idque vbi Christe tuum lymphâ rugat vberè corpus.
 Vnde facer toto defluat orbe liquor.
 Quale decus! totum lauis hoc in corpore mundum!
 Ceu par diluuiò, tantula lymphâ foret.

Elegia 7.

**Iræ diuinæ fulmen in Iordane
Ioannes exstinguit.**

QUæ procul herbbsâ ripâ fecundus & aluco,
 Denarat Isacidum Nilus, & arua rigat;
 Puluis humo surgens liquidâ sub nube Tonantem
 Vmbrat, & affusus vndat vt imber, aquis.

Q ij

Prò

Frō Superi facinus ! temeraria dextera numen
 Tangit, & haud æquo perluit amne caput ?
 Hoccine terra ? meas sed quis soror adstrepit aures ?
 Vltor an ardentem flammam in arma globos ?
 Specto tremens. tremulis hinc inde micantia flammis
 Fulmina. flumineam quis mihi fundet opem ?
 Palleat antiquis cui mens gemit anxia noxis.
 At tu parce metu, mens cui pura probro est.
 Terror, & vltor abest. vox blanda susurrat, I E S V M
 Tinge. lauat nigras candidus agnus oues.
 Quæ lauat vnda Deum, mundo de vertice ducit.
 Munditiam his mundus purior exit aquis.
 Certa salus hoc amne natat. tu puluis ad amnem
 Cum pluis ; extinguis cœlite fulmen aquâ.
 Nonne vides ? sæuum diui posuere furorem,
 Quem verus accendit per noua bella scelus.
 Claudite iam riuos. sat tela bibere liquores
 Purpureos. albis gratia manat aquis.
 Fulmineas nusquam Iouis excutit armiger alas
 Blanda sed hinc blando fonte columba sedet.
 Qualis, vti memini, viridi cum fronde columba
 Omina Noë retulit alba rati.
 Illa spei praesens, partemque sequestra salutis,
 Pacis & interpres, pacis & obses erit.
 Hinc Deus egelido restinguit flumine fulmen.
 Ut bibat è puro pura columba lacu.
 Christus ut hunc tetigit, non vsquam vena liquoris
 Suauior vlla sapit nec magè tuta salus.
 Totus ut ipse Deo sit mundior hostia mundus
 Quis lauet hunc, istas consecrat agnus aquas.

Elegia 8.

**Baptismus Christi scelerum dilu-
vium expurgat.**

1. *Vbi iam Noëmi diluuium desijt,*
2. *Altera vitiorum eluuias succedit.*

3. *Columba*

3. *Columba ad Iordanem apparens designat eam
minui, & depelli. ubi Christus lauatur.*

Abnatat immensum fons omnis, & vndat in amnem,
 Seque amnis tumidum vertit in Oceanum.
 Proruit abruptis torrens insanus habenis.
 Mille secat valles, & iuga mille premit.
 Naufragus vndoso mundus cadet ergo sepulcro?
 Et premet iniustum non sua regna fretum?
 Heu facinus! quod non satis eluat altera Tethys;
 Sed piat æquoreum mitior æthra scelus.
 Cœruleus virides igitur sal vernat in herbas?
 Pro sale, pro spumâ liliâ fundit humus.
 Iamque virens medio tellus tumer insula Ponto.
 Rursus at in fluctus sæua resorbet hiems,
 Altera diluuius nocuum restagnat in orbem
 Fœdior hæc scelerum fluctus, & orcus habet,
 Noxa vetus spurcis vitijs oblimat alumpos
 Seu rea Theri tuos, seu magè terra tuos.
 Dardanos Danaosque pari scelus obruit æstu.
 Concolor Hesperijs luger Eous agris,
 Nec putre diluuium casto quæ diluat imbre;
 Vlla natat terris vnda, nec vlla mari.
 Vtique nouo tam terra mari nunc crimina purget;
 Impius ætherias non fitit orbis aquas.
 Rursus an ergo minax æther conspirat & æquor?
 Naufraga bella solo, naufraga bella mari?
 Quod timuit, Stygias mundus cadit ater in vndas,
 Anne pari & mundi spes cadit hausta lacu?
 Pax emerget aquis, & pacis surculus obses,
 Quem feret vndosa læta columba solo.
 Ramus abest, absit leue pacis ab omine pignus:
 Pax, & oliua sibi pacifer ales erit.
 Nulla sed arca natat diuum domus hospita ponto.
 Qui lauat hic arcâ grandius instar habet.

Q iij

Elegia

Ioannes è vinculis duos è suis discipu-
lis mittit ad IESVM; vt eum
Interrogent, sit Messias
necne?

A D L E G A T V M.

Mitteris ab Syrijs scitatum oracula regnis
Edita, quæ vatum præscia vota canunt.
Idque vbi Iesseides terrâ Iesseide I E S V S,
Exequitur seræ grande salutis opus,
Atque rogas, magni stat iussa faceffere vatis,
Tu quis es? ô si fas; quærere magna lubet.
Tu proauum spes prima? salus tu prima nepotum?
Vltimâque æternæ sæcula pacis ages?
Adfore iam Syrijs te vox canit omnis in oris. (a)
Vota viri, geminant publica vota nurus.
Et pueri, queis fœda lues inoleuit auito
Crimine, quam nullis eluat amnis aquis.
Mors alios alio super aggere semper aceruus
Pensat, & imâ nigris regna triumphat equis.
Vt quid adhuc spes lenta suas suspendit habenas,
Nec properat iustam quam petit orbis, opem?
Indomito compesce potens, data fræna furori.
Te duce, pax niueis blanda recurrat equis.
Ergo celer cui vox omni sonat vnica regno,
Christe veni, lapsis rebus & affer opem.
Vnde tuus tantos mirabitur orbis honores,
Aureaque inde tuum nomen ad astra feret.
Aureus ipse veni, gens surgat vt aurea mundo,
Ac cœlo & terris aurea sæcla trahat.
Aureus his sæclis præfulget opinor Eous.
Nunc vbi tanta Syro diditur orbe salus,
Auspice te que prisca canunt oracula vatum
Consilio Diuum, iam noua sæcla fluent.
(a) *Toto Oriente sub hac tempora percrebuerat
sana, & Iudea Regem Regum nasciturus.*

Elegia 10.

Christi crescente gloriâ Ioannis fama
obscuratur. S. Andreæ Ioannis
discipuli somnium ma-
tutinum.

1. *Somniat Andreas sibi videri solem de fonte
emergentem, sed protinus evanescentem.*
2. *Alterum videt solem, cui septem planetae cœ-
chorus, laudes accinant; quo cantu excitatur
Andreas.*
3. *Interim alius Ioannis alumnus, sui magistri
laudes celebrat.*
4. *At verò Andreas præ illo Christum illustri-
ribus exornat titulis.*

VT nigra vela negro iam nox submittere vulca
Cœperat, albenti pallida facta polo.
Iamque breui profugæ pallent in lumine stellæ,
Quas propiore rubens Phosphorus adflat equo.
Tum varius rerum species, & inania somni
Signa lege, veri fors habitura fidem.
Nescio quæ medijs lux surgere visa tenebris,
Seu sol, siue nothi solis imago fuit.
Ille breui de fonte novas emergit in auras,
Ceu mare, quo surgat, fons cui parvus etat.
Astriger hanc Eon ut surgere vidit Arion (a)
Astrigera laudes accinit ipse lyra
Ut vidi, perijt, fugitque repente sub vmbra
Sol brevis hic, si non is magè luna fuit,
Alter at hic roseo præflorete Eous in ortu,
Cætera qui flammis impleat astra suis.
Fit mera iam cristallus humus, cristallus & orcus,
Cristallusque canis Nereis ima vadis.

Q. iij

Scilicet

Scilicet immense vis nulla stat inuia luci,
 Orbis iter radijs persecat omne suis.
 Illius illustres cœlum miratur honores.
 Cynthius hoc, nescit Cynthia ferre iubar.
 Huic septena dicant septenum sidera plectrum.
 Et septem socias addit ruit æthra lyras.
 Quas septem numeris, tot item chorus astriger astris
 Erudit, & liquidis temperat aura modis.
 Aura suaue fonans Superum quæ mulceat aures:
 Accinit æthereis emula terra choris.
 Excitor, ipse fugit somnus cum sole. sed hæsit
 Postera lux. scires Numinis esse iubar.
 At mihi tum varijs trahitur mens nescia curis;
 Hic sibi quid somnus dispare sole velit.
 Viderat hoc olim, quæ fera nepotibus ætas
 Voluetur, niueis in noua secta rotis.
 Iam vigil ergo viam carpo. comes hæret eunti;
 Qui serit alternis verba remensa modis.
 Donec is ad Salim fontes deuenit & Ennon,
 Tum stetit, & digito quem mihi monstrat, ait:
 Ille vides sentis saga cui stant hispida feris.
 Quis scit an Elias, maior an alter adest.
 Et certè Theſbitis honos & gloria floret
 Hoc in vate, scabris cui toga texta pilis.
 Friscus at Elias (b) cælo si deuocat ignes:
 Queis premar hos, terris hic sibi quærit aquas.
 Forſan hic est seros quem Sol promittit in annos
 Venturum, miseris certus vt addat opem.
 Et iam tempus adest, olim vententibus annis;
 Publica Iesseio surgat vt orbe salus.
 Sic ait & Solymis laudes has accinit vndis.
 Alter ab aduerso sed redit orbe sonus.

Palinodia.

ANDREAS AD IOANNEM.

Hactenus augustæ tibi creuit adorea famæ
 Post modo decreſcet, floris id inſtar habes.

Ille quidem paucas adsurgit amœnus in horas ;
 Sed cum vere brevis gloria floris abit.
 Nec tamen inuitus minuere, minorue querreis,
 Ab Christo minui, gloria maior erit.
 Proximus à primo Vatum celebrâbere Vates,
 Auspice quo primus tum tibi crescet honos.
 Immenso propius si fers ab Numine nomen ;
 Tu quasi de tanto nomine Numen eris.
 Ibis enim Princeps Vox Verbo, & gloria vatum.
 Maior vt exurgas ; sic minor ante cadis.
 Nam magnum cui vis vt honor sit maior, I E S V S
 Te celebrat. quod das, id tibi reddit Amor.

(a) *Arionem in mare è navi abiectum Delphini
 excepere, quos sua lyra ubi demulcet, eum Tenarum
 usque deuexere. Cuius lyra cœlo est dicata. Alij ma-
 lunt lyram cœlestem esse Orphei citharam.*

(b) *Elias ignem è cœlo descendere iussit in Re-
 gis nuncios ; & tribus annis pluuiam inhibuit,
 ardenti sole & siticuloso solo.*

LIBER III.

M O R S.

Elegia I.

Herodiani natalis celebritas Ioannis
 Infidiosa mors.

VOX CONVIVÆ.

Pulcher iô, pulcher natus sol Regis in ortu,
 Purpuream puto ducit in orbe diem.
 Ille leui in nebulâ qui candidus vncta pererras
 Fercla, Camille mihi funde refunde merum.

Q v

Actua